

על הארץ. משום שאדם אינו מקפיד על מקום ישיבתה של אשתו והרי הוא קנוי לה עד עכשיו.

רב משרשיא בר דימי אמר: כגון שהיה בעלה מוכר קלתות, ויש לו בית מיוחד לכך ולכן הוא אינו מקפיד על מקום קלתה. (26) (27)

רבי יוחנן אמר: מקום חיקה של אשתו קנוי לה. (28) **מקום קלתה קנוי לה.**

אמר רבא: מאי טעמא דרבי יוחנן?

לפי שאין אדם מקפיד לא על מקום חיקה ולא על מקום קלתה של אשתו.

תניא נמי הכי, שהטעם משום שאינו מקפיד על מקום חיקה וקלתה, דתניא: זרקו לתוך חיקה או לתוך קלתה או לתוך כל דבר שהוא כקלתה, הרי זו מגורשת.

ומבארין: "כל דבר שהוא כקלתה", לאיתווי מאי?

על מקום הרגלים, (25) ולכן לא מתבטלת רשות הכלי שמלמעלה אל רשות הבעלים שמלמטה.

שנינו במשנה: לתוך חיקה או לתוך קלתה הרי זו מגורשת.

והוינן בה: אמאי מגורשת? הרי קלתה, כליו של לוקח ברשות מוכר הוא!

ומתצינן: אמר רב יהודה אמר שמואל: המשנה מדברת כגון שהיתה קלתה תלויה בה, שזה ממש כידה.

וכן אמר רבי אלעזר אמר רבי אושעיא: כגון שהיתה קלתה תלויה בה.

ורבי שמעון בן לקיש אמר: כגון שהיתה קלתה קשורה בה ואף על פי שאינה תלויה עליה אלא נגרת על הארץ, בכל זאת נחשב כידה.

רב אדא בר אבהו אמר: כגון שהיתה קלתה מונחת לה בין ירכותיה, ואפילו היא מונחת

לפשוט מדברי אמוראים, ונדחו כל הראיות. ותירצו, שהאמוראים בעצמם מסתפקים בזה. וכל דבריהם הם, שמהמשנה דהכא אין להוכיח דקנה לוקח.

עוד תירצו דגט שאני שהבעל בא לרחק את אשתו, ובזה ודאי לא קנה לוקח ברשות מוכר. תוס' ד"ה כגון.

28. קשה, דחיקה ודאי כידה ממש. ותירצו תוס', שרבי יוחנן סבר בקלתה דבעינן קשורה ותלויה, וכאן מדובר שבגדיה נגרין על הארץ ואינן תלוין בה, ולכן צריך לטעמא דמקום חיקה קנוי לה. תוס' ד"ה מקום.

25. היינו באשתו דוקא וכן לגבי אויר המטה דלעיל. תוס' ד"ה אמקום.

26. והתוס' כתבו שאין המקום קנוי לה שהרי לא עשתה בו קנין. אלא, כיון שיש לה רשות להניח שם קלתה, הרי היא קונה לה. שכל מקום שיש לאדם רשות להניח שם כליו, הם קונים לו, וכמו סימטא, שאף על פי שאין הסימטא קנויה לו, מכל מקום הכלי קונה לו שם. בבא בתרא [פה ב] ד"ה כגון.

27. הקשו תוס', דנפשוט מדברי כל האמוראים כאן שסוברים כליו של לוקח ברשות מוכר לא קנה לוקח. ובמסכת בבא בתרא מבקשת הגמרא